

Svojim

P
u
t
e
m

Gradska knjižnica
i čitaonica Pula

Svojim putem

realizirana u Maloj školi kreativnog pisanja u sklopu projekta Bloomsday u Puli 2016. uz pokroviteljstvo Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

Nakladnik: Gradska knjižnica i čitaonica Pula

Za nakladnika: Nela Načinović

Urednik: Vladimir Papić

Autori: Aleksandra Grbić, Valentina Erlić, Alisa Bedžeti, Roko Peruško, Ali Reka, Dorian Kuzmić, Ardita Salihi, Lucija Božac

Ilustracije: radovi s likovnih natječaja Bloosday u Puli 2014. i Bloomsay u Puli 2015.

Lektura: Vladimir Papić

Korektura: Iva Lanča Joldić

Grafičko oblikovanje: Iva Milaković

Pula, lipanj 2016.

PREDGOVOR

James Joyce našao se u Puli igrom slučaja. Iz kojih se točno razloga i pod kakvim okolnostima poznati irski pisac zadržao u Istri, nastojali su razjasniti učenici Osnovne škole Centar. Svaka od ovih osam priča ponudila je primamljiva i maštovita objašnjenja, a koje će vama najviše odgovarati prosudite sami čitajući zbirku.

Vladimir Papić

6TH BLOOMSDAY CROATIA

16 - 17 JUNE 2016 / PULA

Aleksandra Grbić

NISTE VI TAKO LOŠI

Ljudi. Čudesna su to stvorenja. Gledam ih danima, mjesecima, godinama. I dalje ih se nisam nauživao. Svakog dana im se iznova divim. Ima onih koji uživaju svaki trenutak i cijene ono što im život pruža. Ali uvijek ima i onih koji se samo žure. Razmišljaju o životu kao o još jednoj stvari koju treba obaviti. Takav sam bio i ja u mladosti...

Kada sam tek stigao tu, nisam previše obraćao pozornost na ljude. Htio sam samo obaviti to što trebam i krenuti dalje. Nisam bio previše slavan, niti sam imao novaca.

Veću slavu postigao sam tako što sam izašao u talijanskom listu. Tamo se na trećoj stranici nalazila moja velika slika. Izgledao sam pomalo čudno. Isticale su se moje krupne oči uz naslov „Irski pisac James Joyce objavio treću zbirku stihova“.

Rekao sam da sam postigao veću slavu, ali s vremenom se to promijenilo. Nitko više nije obraćao pozornost na mene. Ono što mi je ostalo u dobrom pamćenju, jest kozji sir s izleta na Brijune. Puljani pak, nisu toliko vrijedni da ih se hvali. Trudio sam se, gdje god stignem, da Puljani budu na lošem glasu. Nisu to bili neki iznimno dobri i dragi ljudi, čim se nisu s poštovanjem odnosili prema meni, slavnom irskom piscu. No stalno sam si govorio da je morao postojati neki razlog zašto sam se našao baš u Puli. Ovdje sam stigao slučajno, ali sam imao osjećaj da mi sudbina nešto poručuje. Da će ovaj grad nešto značiti za mene. Tu sam predavao engleski jezik austrougarskim časnicima. Mislim da je to jedina skupina ljudi koja me slušala. Možda zato što su morali? Ne znam ni sam. Jedino s njima sam se družio.

Godine su prolazile i s vremenom i događajima koji su se odvijali, shvatio sam kako možda i nisam trebao toliko osuđivati i biti zao prema Puljanima.

Svi smo mi ljudi. Na kraju krajeva smo isti. Premalo sam se trudio uspostaviti dobar odnos s njima, a oni su mi odali počast...

Evo me sada na trgu Portarata. Sjedim, preleven broncom, već trinaest godina ispred kafića „Uliks“. Promatram. Svakog dana na desetke ljudi prođe pored mene. Neki od njih sjednu sa mnom za stol, popiju kavu ili sok. Slušam razne priče o poslu, o djeci, o kućnim ljubimcima o tome kako je susjed naporan i ostalo. Sudjelovao sam u donošenju mnogih odluka. Na trgu su se odvijale razne fešte i priredbe kojima sam rado prisustvao. Najdraži dio cijelog mog boravka ovdje jest kada mi ljudi oduševljeno prilaze i slikaju se sa mnom. Mogu vam reći da mi je nakon svega što je prošlo, bilo zadovoljstvo upoznati sve te ljude i svjedočiti svemu što se ovdje zbiva. Zadovoljan što sam barem jednu dobru stvar učinio za ovaj grad i još jednom se ispričavam za svaku lošu stvar upućenu vama. Niste vi tako loši.

Dorian Kuzmić

POŽAR IH JE UNIŠTIO

James Joyce bio je vrhunski pisac. Oslobađao se svih predrasuda i pisao o čemu je želio. Najčešće je pisao o prizorima koje je vidio. On je svojom nevjerojatnom maštom najobičnije prizore prikazivao kao posebne. James je imao i svoj unutarnji svijet o kojem nije pisao, ali za njega se ipak pročulo.

On je kao mladić volio pisati, ali njegovo je okruženje bilo konzervativno pa je odlučio potražiti inspiraciju drugdje. Selio se često, ali nitko nije imao razumijevanja za njegov nevjerojatni svijet pun malih i čudnih životinja. U to vrijeme pisanje o takvom čemu bilo je nedopustivo. No, Joyce je vrijedno pisao i skrivao zapisano u tajno skrovište. Ispalo je da je to skrovište bilo današnji tavan mojih rođaka. U Puli. Kod njih smo te priče uvijek proučavali, ali požar ih je uništio. Danas vam o tome mogu napisati samo prema onome što mi je ostalo u sjećanju. Njegov svijet bio je u obliku basne. Sve životinje bile su obdarene ljudskim sposobnostima. U tom svijetu bio je kralj koji sve kontrolira. Njegova mašta pokretala je zbivanja. On je pokušavao naći način da sve uzbudljive događaje podijeli sa svijetom. Ti prizori bili su čudesni i želio je da ljudi u njima uživaju.

Nakon nekoliko godina obrazovanja shvatio je da ako su sve životinje poput čovjeka onda i njihove priče mogu biti utjelovljene. James je počeo zapisivati sve prizore i postao jedan od najpoznatijih pisaca na svijetu.

Ali Reka

PREMA NEKIM TRAČEVIMA

James Joyce je irski pisac koji je zabunom došao u Pulu. Proveo je deset mjeseci u njoj. Mrzio ju je zato što je zapravo trebao ići u Trst. U Puli su tada prevladavale niske temperature. Znalo je biti čak dvadeset stupnjeva ispod ništice. Zato ju je prozvao „Morskim Sibirom“.

Joyce je bio čangrizav, starmal mladić. Stalno se durio. Ništa mu nije bilo po volji. Ponašao se razmaženo, a prema nekim tračevima čini se kako je tretirao svoju ženu kao sluškinju.

Za vrijeme njegovog boravka u Puli dogodilo mu se puno nepredvidivih situacija. Deset puta mu je pobjegao vlak za Trst. Bio je profesor engleskog jezika, koji navodno nije ni pričao, barem ne onu službenu verziju. Njegova verzija engleskog jezika uključivala je jaki irski naglasak zbog kojega ga njegovi studenti nisu najbolje razumijeli. Naravno, oni ne bi razumijeli niti profesora koji je pričao službenu verziju tako da sve to skupa nije bilo bitno.

Joyce je ionako imao druge planove. Htio je napisati knjigu. Bojao se da se u Puli to neće nikada dogoditi i da će ostati zauvijek nepoznat.

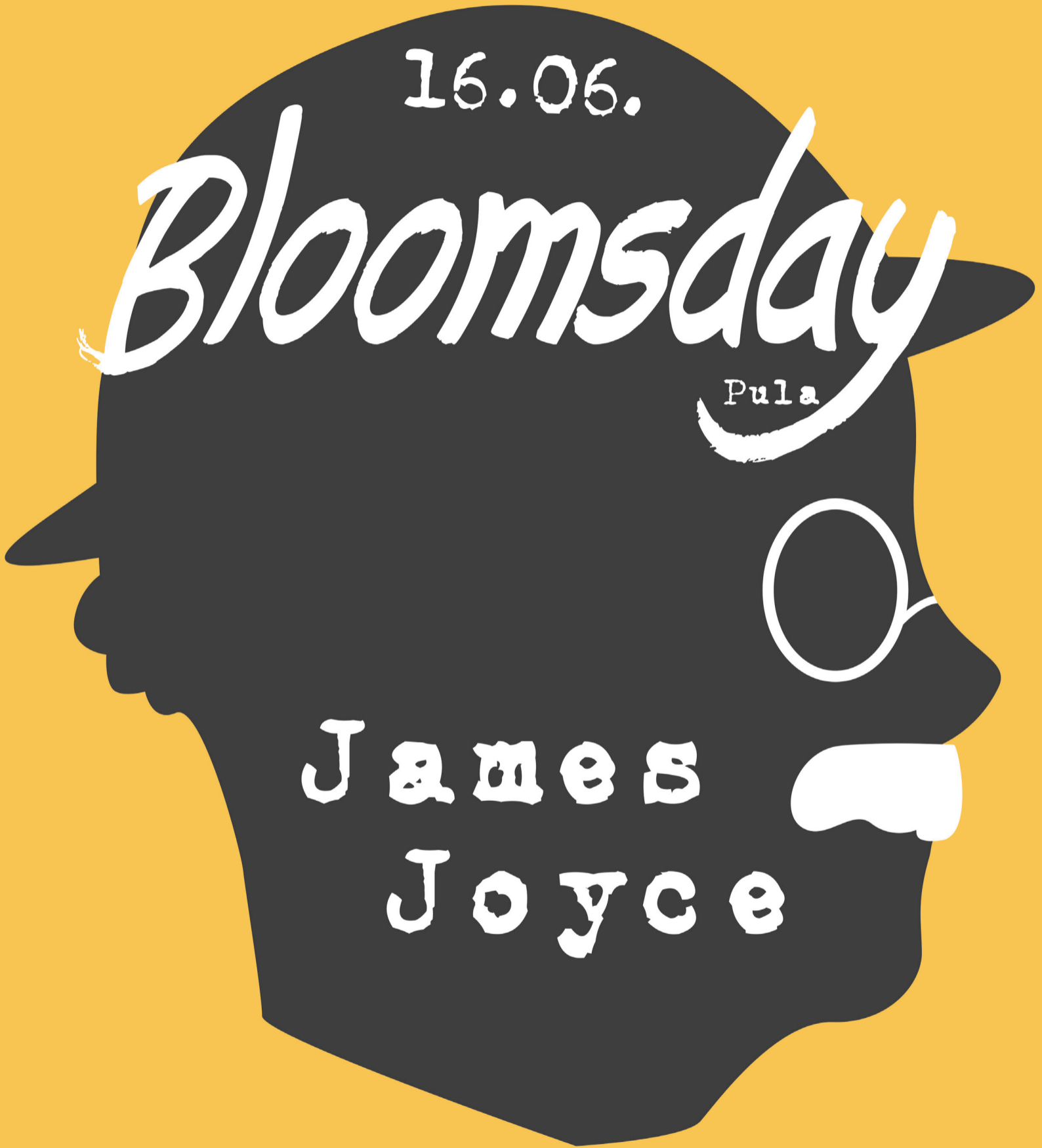
Ubrzo ju je napustio, a knjigu koju je napisao nitko ne čita, već stoji sva prekrivena prašinom, na nekoj zabačenoj polici u knjižnici.

16.06.

Bloomsday

Pula

James
Joyce

Ardita Salihi

SVIM SRCEM

Jednoga je dana poznati irski pisac James Joyce pogreškom završio u Puli.

Pula mu se nikako nije svidjela. Opisuje ju gradom bez ljudi. Maglovitom i hladnom. Nazvao ju je "Morskim Sibirom". Nije mu se svidjela klima.

Ništa mu se nije svidjelo.

Došlo je proljeće. Nikla je gusta zelena trava. Drveće je procvalo. Ptice su radosno zacvrkutale.

Sve mu se počelo svidjati.

Njegova žena nije bila zadovoljna. Postavila mu je ultimatum. Ili će se preseliti u neki elitni europski grad i živjeti zajedno, ili će ostati sam u Puli.

Odabrao je Pulu.

Vremenom je upoznao jednu prekrasnu ženu imena Josephina. Svakim danom se sve više zaljubljuje u nju i ovaj mali grad. Poslije godinu dana se oženio njome i osnovao obitelj. Odselili su se u Trst, a Pula im je ostala u lijepom sjećanju i rado su dolazili na ljetovanje.

A James? James je shvatio da je svaki grad ružan i tmuran ako se u njega ne zaviri svim srcem.

Alisa Bedžeti

SVOJIM PUTEM

Okej, ovako je krenuo ovaj prokleti dan. Moja supruga Nora i ja krenuli smo prema Italiji, odnosno gradu Trstu. U pratnji su nam bila dva nepismena vođa. Allen, čije samo ime govori da je kao vanzemaljac koji ne pripada ovom svijetu. Stalno zuri u prazno. Tu je bio i Bergeto, prvak za... znate li što? Ništa! Glup je k'o drvo. Umjesto da me pošalju u Trst kako bih dobio inspiraciju za svoju novu knjigu, oni su me doveli do Pule, za koju nisam imao pojma da postoji. Ovdje ne možeš dobiti ni svježeg zraka, a kamo li inspiraciju. Ajme meni, gdje sam ja to završio?

Ma, ne! Znate li što? Vjerojatno je ovdje moja karijera završena. Ušao sam u sobu prijavog hotela u koji su nas smjestili, istuširao se i spremio za odlazak u Trst. Nora nije bila u sobi. Njoj je baš postalo zabavno u Puli. Ljudi su bili smotani poput nje. Kada sam pokušao otvoriti vrata sobe, ona se nisu htjela otvoriti.

- Ma koji vrag? –viknuo sam.

- Allene!!! Bergeto!!!Gdje ste konjine jedne?!

- Ovaj, ništa se vi nemojte brinuti. Sve će biti u redu. Nismo namjeravali uzeti vaš ključ – rekao je Allen s druge strane vrata.

- Znači vi ste mi uzeli ključ? Ma, samo me čekajte! Čim izađem, vidjet ćete vi!

- Bergeto je uzeo ključ i izgubio ga! -pokušavao se opravdati Allen.

-Što? Nije istina! On je uzeo! Htio ga je sakriti od vas!-začuo se Bergeto.

- Smiri se James, sve će biti u redu, smiri se – ponavljao sam u sebi.

Osjećao sam kako mi živac titra na vratu. Izašao sam na balkon kako bih udahnuo zrak.

- Skočit ću pa će onda svi pisati o tome kako je James Joyce skočio zbog grada Pule, jer mu se nije svidio. Čekaj, moram to napisati na neki papir... čekaj malo, što ja to govorim? Bacit ću se zbog ovog mjesta? E, pa oprost! Moj život vrijedi puno više nego ova ... Pula.

Nakon puna četiri sata, u sobu je ušla Nora, a iza nje kreteni Allen i Bergeto. Krenuo sam ljutito prema njima.

- Bergeto, mislim da je vrijeme da krenemo - rekao je prepadnuto Allen.

I oboje su kao kukavice pobjegli vani.

- Smiri se, James! Sve će biti u redu - govorila je Nora.

- Da, da sigurno! Još mi fali da me strpaju u zatvor i ovaj dan bi bio odličan – ironično sam odgovorio.

Nora se počela smijati.

- A zbog čega se ti smiješ ženo? - pitao sam.

- Šef hotela je saznao da si tu pa ti je sredio ono s ključem. Platilo je Allena i Bergeta da te zaključaju kako ne bi otišao Trst - govorila je hihoćući se. Evo, što drugo reći, nego da su ovi ljudi čudovišta.

- Čekaj malo - rekao sam zbunjeno. - Znači i ti si surađivala s njima?

- Ne.

- Kako znaš onda?

- Rekli su mi dečki!- rekla je i napuhala balon od žvakaće gume.

- Hajde, idi spavati James. Sutra je novi dan.

- Ma neću zaspati da me ubiješ! – viknuo sam.

Zaspao sam nakon tri minute.

Sutradan me probudio neki nepoznati ljigavac. Ravnatelj neke škole pokraj Slavoluka Sergijevaca.

- O moj Bože, vi ste James Joyce! – rekao je dok je stajao iznad mojeg kreveta.

- Tako mi je drago, ja sam ravnatelj škole stranih jezika, Jakov Mišović. Treba nam profesor Engleskog jezika. Saznali smo da ste vi tu pa ako bi ste htjeli poučavati u našoj školi, bila bi nam velika čast.

Prekrio sam glavu jastukom i čekao da ode. Nisam planirao poučavati neke patuljke engleskom jeziku. Što će im to? No, naravno kao i uvijek, moja savjesna supruga me natjerala na to. I što ću? Otišao sam.

I bla, bla, bla. Ušao sam u razred. Svi su ustali. Bože moj! Svi su imali neka čudna imena. Domagoj, Slavko, Verica, Ante, Slavoljub, Sava, Jadranka, Zorica, Josip i još neka koja nisam zapamtio. Počeo sam s nastavom. Djeca su zurila u mene.

- Okej, što ste zadnje radili?- pitao sam na engleskom jeziku.

Nitko mi nije ništa odgovorio. Pa, da. Kakva škola takva i djeca. Nepismena. Počeo sam crtati jabuke po ploči .

- Apples! -učio sam ih.

- Jabuke! -doviknuo je Josip

-Apples, A-ppl-es, Apples! – sricao sam kako bi zapamtili točan izgovor na engleskom.

- Apes? – pitao je Domagoj.

- Ma ne, apples!!!

- Apples - ponovila je Verica.

- Da, apples! -viknuo sam zadovoljno.

Poslije sam počeo i s kruškama, pa malinama i onda krenuo na životinje. Završio je sat. Bilo je zapravo zabavno učiti djecu.

Kad sam izašao iz škole, žena me čekala vani.

- Nora, što je bilo?

- Ma, ništa samo sam te došla upoznati s ovim gradom.

- Hmm, ali ne...

- Ma daj, molim te James! - prekinula me Nora

-Aha, shvatio sam. Opet mi želite smjestiti. Kao ono s ključem jučer. Samo da ne odemo u Trst.

Uhvatila me za ruku i krenula pokazivati grad. Bili su tu spomenici, neka vrata, pa onda opet vrata i još jednom vrata. Ova zadnja su imala dva ulaza. Zatim mi je pokazala more. Kao da ga se nisam nagledao u životu.

Sjeli smo u slastičarnu "Gelato di Italia" kako bi malo predahnuli. Dovraga! Sjetio sam se Trsta. Nastavili smo prema Areni. Tamo se Nora raspričala. Nemam pojma o čemu.

- Aha, okej, sve mi je jasno Nora, ali molim te, pusti me na miru, želim ići u Trst – prekinuo sam je.

Izašao sam iz Arene i krenuo prema hotelu kako bih se spakirao. Na putu sam sreo jednu učenicu.

- Bok, učitelju ...- rekla je radosno i mahnula.

- Ej, Verice! Ne, ne, Josipa! Žana! Slavka! Ne...ah...

- Larica - rekla je tiho.

- Eh...to, da... -

- Kako da ja zapamtim to prokleta ime? - govorio sam u sebi.

Njezina mama je znala malo pričati engleski jezik.

- Oprostite, vi ste učitelj iz engleskog jezika? – upitala me.

-Da...

- E, tako mi je drago! I dobro je što su pronašli nekog pametnog učitelja koji će učiti našu djecu engleski jezik. Godinama molim ravnatelja da pronađe nekog pravog. Željela bih vas nešto zamoliti. Naučite našu djecu da pronađu pravi put u budućnosti jer engleski je najvažniji dio života. Tako je meni moja mama govorila, a sada ja to govorim svojoj kćerki.

Pozdravila me i pošla svojim putem.

Mene su te riječi stvarno pogodile. Promislio sam malo. Možda mogu ostati ovdje koju godinu i naučiti djecu engleski jezik. Možda mogu promijeniti ovaj grad.

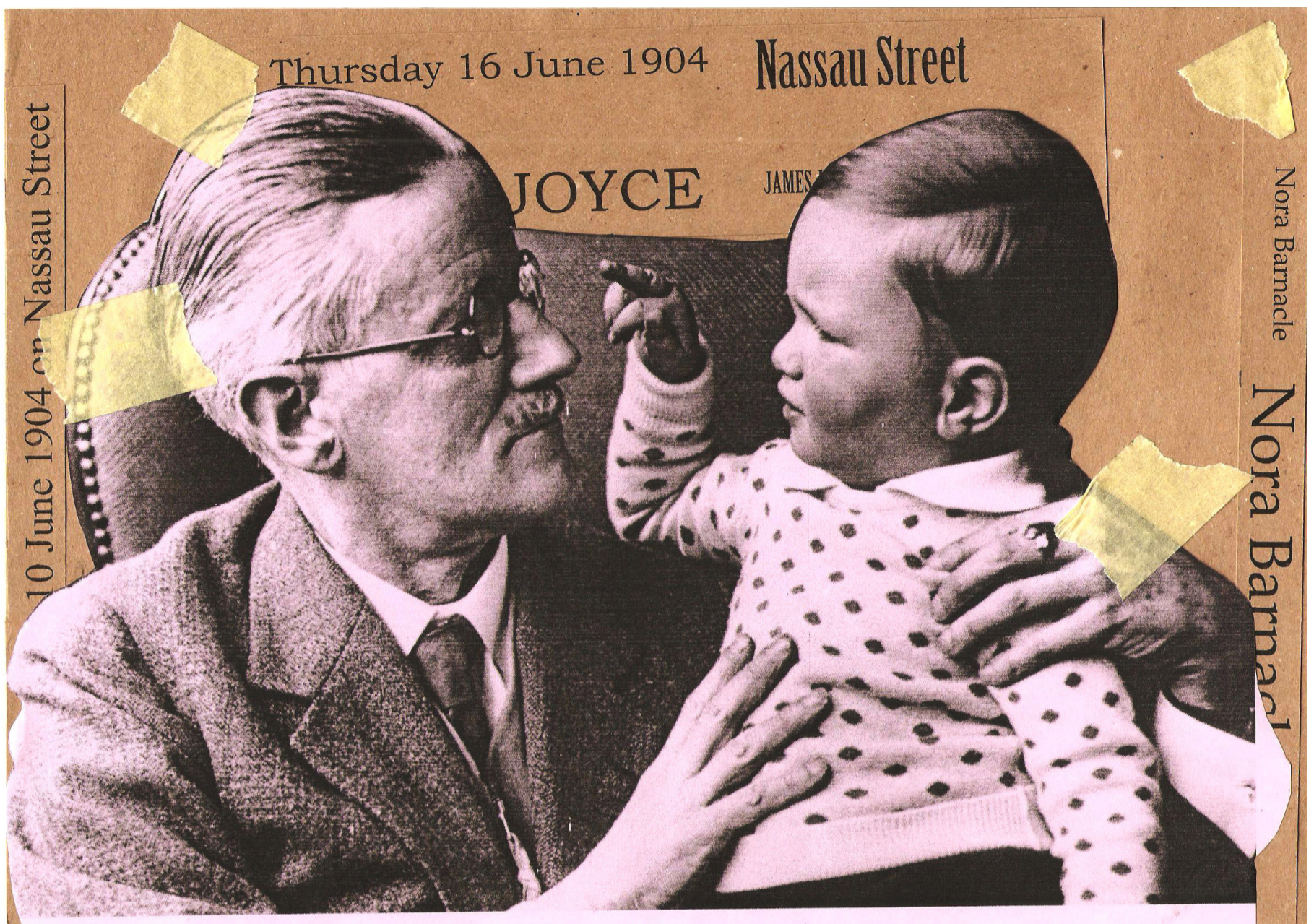
Nora je izašla iz Arene i rekla tužno: - U redu. Kako ti želiš. Možemo ići. Hajmo prema Trstu.

- Ma što ćemo u Trstu? Ostajemo ovdje! -veselo sam rekao.

Tako sam i učinio. Ostao sam u "prokletom gradu" i shvatio da nije toliko proklet. Organizirao sam natjecanja iz engleskog za mlade i pogodite tko je pobijedio? Larica.

Zapravo, promijenio sam ovaj grad. Bar ja tako mislim. Čak mogu reći da sam i ponosan.

Žao mi je što odlazim u Trst. Čovjek se brzo navikne, ali se teško odvikne.

Lucija Božac TAKO ČUDAN SAN

Gdje sam? Kako li sam samo dospio ovdje?! U ovu selendru, Pulu. Iz mojeg predivnog, veličanstvenog Dublina. Zbilja ne mogu vjerovati! Trebao sam biti u Trstu i nastaviti pisati kao svaki poznati pisac. Nalaziti inspiraciju u prostoru oko sebe! Sve je bilo tako bajno i tako divno sve dok nisam saznao da su me u ovo okrutno ratno doba poslali u ovamo. Moja najdraža žena se ogledala oko sebe. Uputila mi je suosjećajan pogled. „Ne brini. Otići ćemo odavde što prije James“, rekla je.

Nalazili smo se na omanjem trgu na kojem je bilo gomilu kafića i između ostalog jedan pristojni hotel. Pomislio sam kako hotel izgleda pristojno

pa sam mislio kako bi bilo ugodno prenoćiti u njemu. Ušao sam u doista malo, ali otmjeno predvorje hotela. Baš kao i što sam očekivao. Selendra poput ove niti ne može imati veći hotel.

Žena i ja odsjeli smo u najskupljoj sobi koju su imali. Zbilja ne planiram spavati u nekom skućenom sobičku punom prašine i paučine. Soba je bila pristojna. Imala je zidove boje breskve s brončanim motivima i bračni krevet s baldahinom bordo crvene boje. Zavjese su također bile bordo crvene, ali su imale zanimljiv zlatni obrub. Pogledao sam na veliki drveni sat. Bilo je 22:00 i mi smo bili umorni od dugog puta. Trebalo mi je mnogo energije za moj rad pa smo ja i žena ranije legli. Zaspao sam u vrlo kratkom roku.

Usnuo sam tako čudan san. Oko mene nije bilo ni tračka svjetlosti. Samo tama.... Najednom me nekakav staloženi duboki glas stao dozivati.

“ Jooyeeee..... “, dozivao je.

“ Tko je to tamo? “, upitao sam ozbiljnim tonom.

Nakon toga se nepoznati glas počeo smijati. Bezazlen smijeh se pretvorio u strašan psihopatski hihot željan osvete. Stao sam ukipljeno.

“ Hahahahahaha, uskoro ćeš saznati”

Probudio sam se u gluho doba noći, ali ispod mene nisam osjetio mekani bijeli madrac, samo vlažno tlo. Kako li sam se pak sad našao ovdje?! Moje naočale okruglog okvira i stakala su se presijavale na mjesečini. Podignuo sam ih s tla i stavio na lice. Zbunjeno sam se ogledao oko sebe. Vratio sam se u početni položaj. Nalazio sam se u nekakvoj meni posve nepoznatoj zimzelenoj šumi. Čuo sam nekakvo šuškanje u grmlju.

„Tko je tamo?!“, prestrašeno sam uzviknuo. Iz grma je izašla raščerupana crna mačka koja bez jednoga oka. Stao sam ravnodušno.

„Pih, to je bila samo mačka“, promrmljao sam. Okrenuo sam se u nadi da ću naći izlaz iz ove čudne šume, ali onda je mačka prozborila:

„Gdje su ti maniri Joyce? Pokazuješ ih samo pred finom gospodom?“

Okrenuo sam se. Mačka je i dalje bila tamo. Nije bilo nikoga. Mora da sam počeo halucinirati.

„Imam poslovnu ponudu za tebe Joyce“, rekla je mačka. Vidio sam to na svoje oči! Mačka je progovorila! Kakve li se to sile sile poigravaju s mojim izmučenim umom?

„Kakav si ti to zli demon?! Zašto mi ovo radiš?!“, viknuo sam prestrašeno. Mačka se nasmijala.

„Pogodio si. Ja jesam demon, ali svatko od nas ima razlog za postojanje. Zar ne? Pa demoni su takvi kakvi jesu, zato što ih je zadesila grozna nepravda Joyce! Postali smo ovakvi zbog želje za osvetom!“, rekao je ljutito mačak.

„Dalje od mene! Što želiš? „, rekao sam prestravnjeno.

„Bit ću kratak Joyce. Možeš me poslušati, a ukoliko odlučiš suprotno, bacit ću na tebe kletvu zbog koje ćeš ostati u Puli još mjesec dana.“

„Dakle, koji je tvoj zahtjev demonu?“, upitao sam.

„Napisao si roman u kojem neprestalno opisuješ razmišljanje čovjeka u jednom danu. Želim da na isti način opišeš razmišljanje životinje koja se našla u rukama nasilnika. Da svaka rečenica opiše bol koju je jedna životinja u očaju iskusila.“

Naravno da mi nije bilo ni na kraj pameti poslušati takvo nešto. Pa to je suludo! Pisati kao da su misli jedne životinje iste kao i ljudske! Nikad neću prihvatiti tako nešto.

„Ne, ne mogu to učiniti kao pisac ni kao čovjek. Ako bude potrebno, izdržat ću još mjesec dana u Puli, ali tvoju želju ti nikada neću ispuniti“, rekao sam ravnodušno.

„Kako god ti želiš Joyce“, rekao je mačak razočarano.

Ispod mene se pojavila velika rupa. Počeo sam padati. Kao da ovoj noćnoj mori nije bilo kraja, ali iznenada sam osjetio nešto tvrdo. Otvorio sam oči i zagledao se u parket naše hotelske sobe. Sve je ovo bio samo san!

Sve se ubrzo smirilo. Ubrzo sam se uvjerio da je sve ono bila noćna mora. Nažalost, Nora i ja smo morali ostati u Puli zbog ratnih zbivanja. Više se ni ne sjećam dobro onog sna. Kakve li sve iluzije proizvodi ljudski um? Sjedio sam na stolici u obližnjem kafiću ispred hotela. Do mene su sjedila dva vojnika i razgovarala o koječemu.

„Pa koliko će još stanovnici morati ostati isključivo u gradu?“, upitao je mršavi vojnik krupnijeg vojnika koji je izgledao kao da nije spavao tjednima.

„Nisam siguran. Mislim da je general napomenuo da ovdje moraju ostati još mjesec dana.“

Roko Peruško
VIDITE KAKO NA KRAJU UVIJEK SVE DOBRO
ZAVRŠI

James Joyce bio je pisac koji je igrom slučaja završio u našoj maloj Puli. Nije mu baš bilo drago što je došao u ovaj miroljubivi uspavani gradić. Pod ovim „uspavani“ mislio je na ljude koji su znali ponekad odspavati nakon napornog radnog dana. Na ulici. U blizini krčme.

Po njegovim bilješkama saznali smo da je bio vrlo izbirljiv i sitničav. Naprimjer žalio se da mu po stanu hodaju štakori. Smetali su mu „jaki“ mirisi s ribarnice i tržnice. Žalio se i kako mu grijanje ne radi usred najteže zime koju je Pula doživjela u zadnjih dvadeset godina. Cjepidlačio je stalno.

Bio je nemoguć.

Vraćao se tako jednoga tmurnoga dana s tržnice. Pod rukom je nosio staro povrće zamotano u novinski papir. Osjetio je gadan smrad na stubištu. Msilio je da će neugodan miris nestati kad uđe u stan, ali unutra je bilo još gore. Smrad se udomaćio u njegovom stanu. Prekopao je cijeli stan nadajući se da će naći izvor neugodnog mirisa, no neuspješno. Pokušao se požaliti susjedu jedva razumljivim hrvatskim jezikom na smrad koji je vjerojatno osjećala cijela Pula. Susjed ga je, prije nego je energično zalupio vrata, ljubazno uputio da se „vrati otkuda je došao“ zaželjevši mu pritom da mu bog da sve što je zaslužio. James se vratio u svoj stan i legao u krevet. Nije uspio zaspati. Izašao je na zrak. Žena mu se brzo pridružila.

Prošlo je tako nekoliko besanih noći, dok nisu čuli vijesti o brodu koji polazi za Trst. Spakirali su stvari i pojurili u luku.

Kada su stigli, ugledali su brod kako sporo ali sigurno plovi prema obali. Baš kada se trebao usidriti, lupio je u neku stijenu u plićaku i doslovno se prevrnuo. Na svu sreću, nitko nije nastradao. Rekli su da će popravak trajati oko pola godine. To je značilo da će James ostati u Puli.

Vidite kako na kraju uvijek sve dobro završi.

SHUT YOUR EYE(S) AND SEE

Valentina Erlić

ZA MENE VIŠE NIJE POSTOJALA

Zovem se James Augustine Aloysius Joyce. Irski sam književnik i jedan od utemeljitelja modernog romana. Ispričati ću vam jednu i ne baš lijepu anegdotu.

Moja žena Nora i ja pakirali smo stvari za put u Trst. Išli smo tamo s razlogom, u Trstu sam trebao raditi kao učitelj engleskog jezika. Putovali smo parobrodom, a putem se nešto izjalovilo, nisam mogao otići raditi tamo.

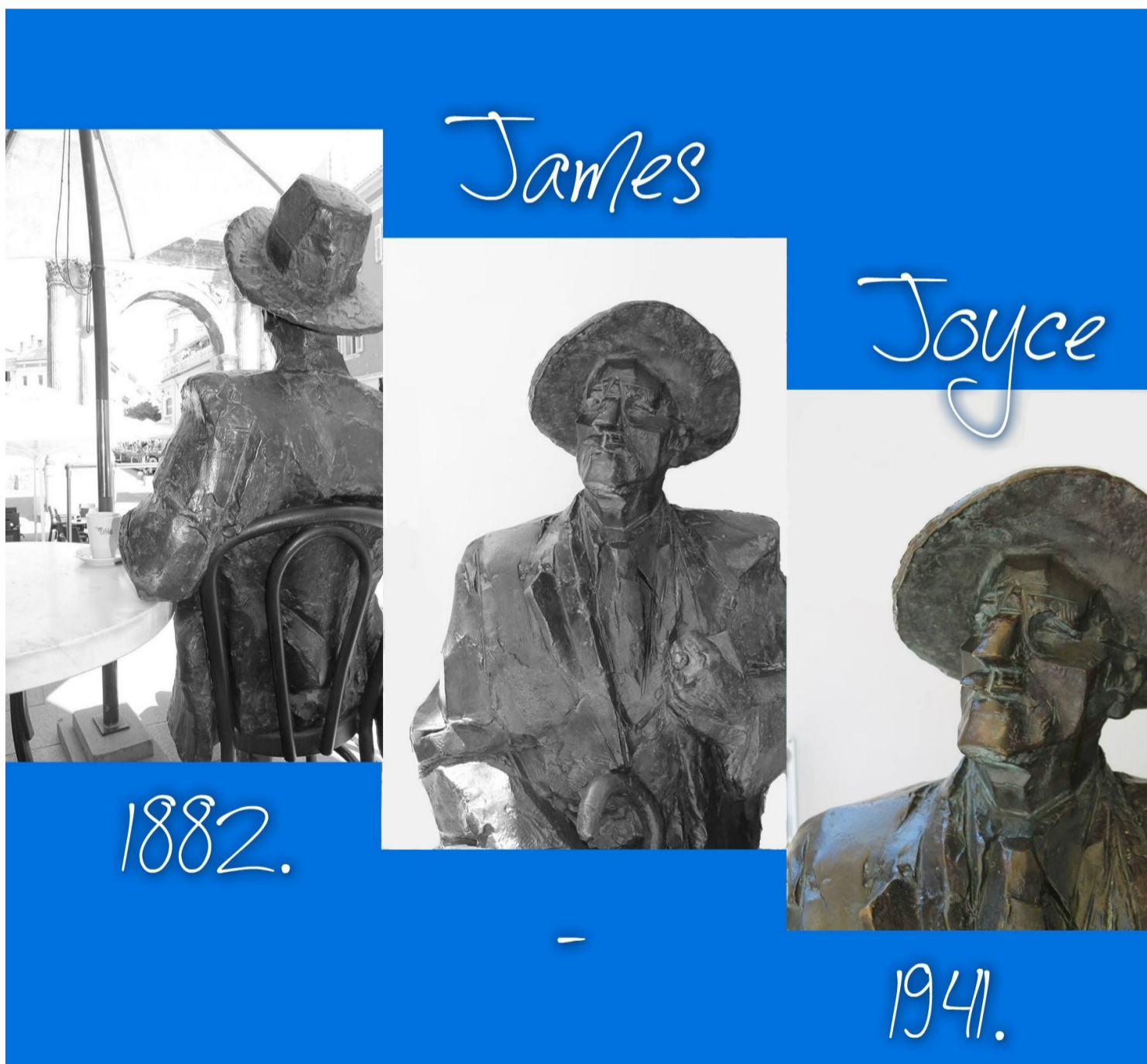
Nekim slučajem baš je Pula tražila učitelja engleskog. Pristao sam otići u taj grad iako me samo ime već nekako razočarao. Stigao sam i mogu vam priznati da me nije nimalo impresionirao. Ustvari, ostao sam zbunjen kako može jedan grad biti toliko zabačen i tmuran. Uz to još je bila i zima. To zimsko vrijeme, svaki dan me sve više živciralo. Dvadeset celzijevih stupnjeva ispod ničice i vas bi dovelo do ludila. Pulu sam nazvao "Morski Sibir". Nikad nisam boravio u gorem i dosadnijem gradu. Moja žena je također ostala izbezumljena i razočarana, jer nije očekivala ovakvo nešto.

Nisam volio taj grad iz još jednog razloga. Tamo me zahvatilo siromaštvo. Nora je nosila svaki dan istu haljinu, a ja isto odijelo, jer nismo imali dovoljno novaca kako bi si priuštili nešto više od toga. U malom stanu u kojem smo živjeli nije bilo grijanja. To je bio razlog zašto sam stalno bio prehladen i slabašan. Jednog jutra nazvao sam svog brata i rekao mu kako ću se pokušati što prije preseliti u Italiju jer mrzim ovu katoličku zemlju s njezinih stotinu naroda i tisuću jezika. Svakim danom sve sam je više prezirao. To me je dovelo skoro do ludila.

Baš kad sam bio na rubu živaca, poštom sam dobio poziv iz Italije. Napokon su dobili slobodno mjesto za učitelja u srednjoj školi. Moja žena i ja bili smo neopisivo sretni. U ovoj katoličkoj zemlji uspio sam izdržati deset mjeseci.

Pokušao sam je zaboraviti i uspio sam.

Pula za mene više nije postojala.

Svojim putem

Gradska knjižnica
i čitaonica Pula

6TH BLOOMSDAY CROATIA

16 - 17 JUNE 2016 / PULA

Ova publikacija ostvarena je uz financijsku potporu Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.

Republika
Hrvatska

Ministarstvo
kulture